

Și nebunii au dreptul să fie apărați

ZODIA COPILĂRIEI I

Leagănul se zguduie cu putere. Copacii par mai aproape și frunzele își doresc să o pălmuiască. Plânge. Îi e teamă. Copacul acela mare unde e improvizat leagănul nu o vrea acolo. O urăște. Doar că nu-i poate striga asta. Nu o vrea. O urăște. Își simte membrele încordate. Maxilarul i se încleștează și dinții îi scrâșnesc. Îi va rupe dacă tatăl nu se va opri. Dar el râde. I se pare amuzant. Gina plânge. Leagănul se oprește brusc și, parcă, de undeva, nevăzut, iese și soarele. El o ia în brațe și-i zâmbeste.

– Prințesei mele nu trebuie să-i fie frică de nimic atâta timp cât mă are lângă ea.

Dar ei îi era frică. Îi era frică de insecte, de copaci și mai ales de frunze. În special vara, când se strângeau în jurul coroanei și formau ochi, gură și nas. Strigau la ea. O batjocoreau. Era Gina cea urâtă. De cele mai multe ori stătea în casă și cânta la pian. „Zânele” de Wagner, una dintre operele mai puțin cunoscute. O făcea să viseze. Mama îi spunea că e prea mică, că nu înțelege. Dar ea știa. Zânele trăiau în copaci. Adesea se certau cu frunzele, dar dacă n-ar fi fost zânele, frunzele nu ar mai fi înverzit niciodată. Lumea nu ar mai fi înverzit niciodată. Ele făceau magia. Wagner știa, ea știa. Numai mama nu știa. Pentru că nu înțelegea lumea așa cum era ea. Lumea nu are o singură culoare. Dar culorile sunt periculoase. Sunt peste tot. Trebuie să știi în care să ai încredere. Zânele creează culorile, de aia Wagner le-a

compus opera. El le-a văzut, le-a cunoscut. Rele, bune, cu incantațiile lor magice...

– Ajunge, Gina!

Muzica s-a oprit. Pianul a încremenit și Gina a început să plângă.

– Uite ce-ai făcut, o apostrofează tatăl pe mamă. Ai făcut-o iar să plângă.

Femeia părea nervoasă, Gina o percepea mereu supărată.

– De ce nu poate să cânte și ea „Für Elise“, ca orice copil normal? Melodia asta mă întristează.

– Sufletul omului e în cel al copilului, spuse tatăl, lăsând-o pe Gina să înțeleagă că mai bine ar lăsa-o moartă pentru moment. Mama era bolnavă. Tata îi spusese.

– Suferă cu nervii, nu e bine să-i creăm disconfort sau tristețe.

Gina nu voia decât să cânte, dar, în același timp, nu voia să o întristeze pe mama. Dar mama nu știa că și ea e tristă. Că vrea să se joace cu zânele. Că vrea să le atingă, să le vorbească, să înțeleagă de ce o urăsc frunzele și toate găzele acelea care se repezeau spre ea făcând-o să urle. Uneori le visa. Frunze înconjurate de diverse insecte care râdeau de ea și voiau s-o sperie. Doar s-o sperie și s-o atingă puțin. Se scărpină nervoasă și o luă la fugă spre camera ei. Noroc că se putea încuia pe dinăuntru. Așa fusese construită casa. Tatăl îi povestise că aceea a fost casa unor oameni cu mulți copii, iar unii dintre ei, mai rebeli, au ales să-și facă încuietori pe dinăuntru pentru ca părinții să nu intre pe neaunțate. Îi plăcuse și ei ideea când a decis că aceea avea să-i fie camera. Atunci când simțea nevoia să plângă, Gina își dorea să fie singură.

Uneori nu știa nici ea de ce plânge, dar părul roșu îi intra în ochi și i se întindea pe obraji umplându-se de lacrimi. Cineva spusese, dintr-o eroare, că unii s-au născut suferinzi. Așa e natura lor. Suferă din orice, iar de cele mai multe ori, habar nu au nici ei care e motivul. Suferă pentru că suferă. Poate că e o modă. Dar Gina era prea mică pentru a urma vreo modă. Gina avea doar șase ani și își plângea propria soartă.

OSPICIUL I

– **A**cerut o oglindă, a spus asistenta mignonă, care se ținea cu pas grăbit după doctorul Simion. Spune că vrea să cânte în oglindă ca o pasăre ținută în colivie.

Doctorul s-a oprit. Dintr-o dată culoarul i s-a părut nespus de lung și de alb. Și-a șters ochii cu ambele mâini. Era prea obosit. Suferința din locul acela îl copleșise. Uneori i se părea că simte exact ceea ce trăiesc și pacienții lui. Unii dintre ei. Pentru că pe Gina nu o înțelegea. Mărturisise crima, dar nu exista nicio dovadă că aceasta ar fi fost comisă. Nu aveau nicio dovadă că bărbatul ăla a existat măcar. În urma controlului ginecologic se dovedise că avuseseră loc mai multe contacte sexuale. Dar părinții ei susțineau că Gina nu mai ieșise din casă de la cincisprezece ani. Stătea și asculta Wagner și, uneori, când credea că nu o aude nimeni, cobora în salon și cânta chiar ea la pianul mare. Învățase să-l acordeze de una singură și se enerva atunci când vreo notă o lua razna. „Zânele” lui Wagner. Se certa mereu cu ele. Le dojea pentru neputința lor de a-i aduce fericirea.

– Nu-i putem oferi o oglindă! s-a revoltat doctorul. Se poate sinucide.

– Se simte închisă.

– Scoate-o în grădină.

Asistenta oftă enervată.

– De ce facem asta?

Doctorul s-a întors încet spre ea, pentru a-i induce efectul de teamă interlocutorului. Dar cu Andra nu funcționa. Din contră, nu făcea decât s-o scoată din sărite. Dar deja îi intraseră în ADN întoarcerea și privirea. Constată imediat că femeia bătea nervoasă din picior.

– Zânele, da, spuse el, cu glas moale.

Ea ridică din sprâncene.

– Nu știu, e aici de doar două zile. Încă nu îi pot oferi nimic. Am nevoie s-o cunosc mai bine.

Andra a tăcut și i-a făcut semn doctorului să meargă mai departe, iar el s-a supus. O ura pe femeia asta. O angajaseră de șase luni și deja se credea mai bună decât doctorii. Încă mai urma Facultatea de Psihiatrie, în maximum un an avea să-i devină colegă, iar asta îl enerva și mai tare. S-a oprit brusc în fața unei uși capitonate în alb. Oricum, acolo totul era la fel – alb sau capitonat în alb.

– Poate ar trebui s-o preiei tu, i s-a adresat fetei fără a se întoarce spre ea. Mai bine mă duc să vorbesc cu Gina.

Andra simțea că-și pierde controlul. Măinile ei aveau să i se încolăcească în jurul gâtului și urma să-l lase acolo fără suflare.

– Fără supărare, domnule doctor, dar directorul a fost foarte precis că nimeni nu va discuta cu ea fără să fie prezentă.

Simion nu înțelegea. Tratase peste o sută de pacienți și optzeci la sută ieșiseră întregi de acolo. Scăpaseră de fobii, de nebunie, de orice i-ar putea trece cuiva prin minte. Avea cele mai bune rezultate din punctul ăsta de vedere și abia împlinise patruzeci de ani. Nu avusese niciodată nevoie de nimeni care să-l asiste, dar nu, pentru Gina trebuia să fie Andra. Mereu. Vizibilă sau invizibilă, trebuia să fie acolo.

– E cumva teza ta? întrebă el pe un ton neutru.

– Nu, a spus fătuca sec.

Nu avea rost să pună următoarea întrebare pentru că știa răspunsul: „Dacă vrei să afli trebuie să vorbești cu domnul director“. O ura pe ea și-l ura pe director, dar, mai ales, o ura pe Gina. Pentru că avea impresia că femeia își dorise cu tot dinadinsul să fie închisă acolo. Liniște, cameră proprie, sală de lectură, pian, grădină, mâncare. Până și el, din

când în când, simțea nevoia să se ascundă în una dintre camerele acelea capitonate și să uite de întreaga lume. Să uite chiar și de propria existență.

- Mi-aș dori să știi ce e în mintea ei. Aș vrea să pot fi doar eu cu ea.
- Mă puteți ignora, spuse Andra neclintită.

A scos mănunchiul de chei și a descuiat. Era un război pierdut din start și nu înțelegea de ce. Trebuia să vorbească cu directorul. Femeia asta avea să-l omoare până la urmă.

Ușa s-a deschis larg. Pacientul era un bărbat trecut de cincizeci. Stătea întotdeauna într-un colț al patului privind pe jumătate de ferastră, întotdeauna spre cer. Spunea că doar cerul nu-l caută. Doar el îl înțelege. Dacă ar fi fost după doctorul Simion, l-ar fi trimis acolo, dar trebuia să-l trateze. Însă știa că acesta este unul dintre cei pierduți. Il prezintă asistentei:

– Marian Stancu, are cincizeci și trei de ani și suferă de mania persecuției.

Bărbatul nu a reacționat în niciun fel. Doctorul a ținut să explice în șoaptă:

– Se comportă adesea în acest mod. Crede că vreau să aflui ceva de la el, așa că preferă să tacă. Și dacă l-aș tortura, el ar îndura cu stoicism. Presupun că asta e una dintre acele zile în care se va preface că nu există.

Andra, cu părul ei blond răvășit și privirea aceea pierdută, se puse drept în fața lui. Omul a tresărit.

– A, te-au trimis pe tine. Cred că dacă ești... frumușică, o să spun?
– Nu mă interesează ce ai de spus, a zâmbit ea nonșalant. Știu ce se petrece aici. Știu la fel de bine ca și tine.

Apoi a plecat, ieșind ușor pe lângă doctor.

– Stai! strigă pacientul. Stai!

Dar ea nu s-a oprit. Pacientul striga în continuare, iar doctorul nu știa ce să facă. Femeia asta era diavolul pe pământ.

Încercă să-l oprească, dar pacientul nu voia să vorbească decât cu ea. Apoi, de parcă totul ar fi fost un vis, s-a oprit.

– Ai văzut-o și tu, nu?

Doctorul oftă.

– Da, sigur că am văzut-o.

– Atunci..., bărbatul s-a oprit. Atunci, cine e ea?

Un joc, și-a dat seama doctorul. Un joc. Țștia mici învățau tot felul de tâmpenii la facultatea aia.

– Poate un înger, a răspuns.

– Crezi că se va mai întoarce?

Disperarea din glasul bărbatului îl făcu pe Simion să se clatine.

– Da, sunt convins de asta. Într-o zi va reveni.

A ieșit din cameră bulversat. Asistenta îl aștepta, rânjind, la capătul holului.

– Dă-le un impuls, doctore, și vor dori să spună tot.

A zâmbit și el, dar deja se gândea la câteva moduri de-a o ucide.

* * *

Nu avea să moară nimeni în seara aceea și Andra știa asta, așa cum știa că, în curând, cineva tot avea să pășească pe lumea cealaltă. Era un fel de al șaselea simț al ei. Poate că era doar un copil spre deosebire de ceilalți colegi ai săi, dar avea tot timpul acest fel de premoniție. În plus, știa să se poarte cu pacienții, chiar și cu cei mai nebuni dintre ei, tocmai de aceea atrăgea o grămadă de antipatii. Doar directorul o plăcea. El îi înțelegea talentul. Pentru director, Andra era deja unul dintre psihiatrii de top. O vedea departe. Așa mică, cu părul ei blond și răvășit, privirea pierdută care o făcea mereu să pară căpiată. Dar el știa că dincolo de aparențe e vorba de o inteligență nativă. Talent. Ceva destul de rar în psihiatrie.

Andra mergea înaintea doctorului Simion, era nerăbdătoare să o vadă pe Gina. O plăcea. Știa că ascunde ceva, dar nu avea să afle ce până la urmă. Gina era o femeie deșteaptă. Avusese o copilărie nefericită. Mama îi spusese mereu că e bolnavă și nu are voie să se supere. Așa că Gina a fost educată acasă, încercând să nu-și supere mama sensibilă. Andra nu credea că la treizeci și opt de ani, o femeie

atât de frumoasă și educată a venit la ospiciu fără un motiv anume. Nu credea în totalitate nici în faptul că povestea ei e inventată, ceva era adevărat, dar ce anume?

Doctorul Simion și-a făcut loc pe lângă ea și a deschis ușa. Gina stătea liniștită în pat. Nu și-a întors privirea așa cum făcea de obicei.

Camera ei era destul de colorată și plină de cărți. O lăsa să aibă cărți, Andra îi convinsese pe toți că nu va încerca să se sinucidă cu hârtia și avusese dreptate. Gina avea nevoie să citească. Asta știa să facă, asta făcuse toată viața. Era lumea ei specială și așa avea să rămână până la sfârșitul vieții.

– Ultima vizită, anunță doctorul Simion ridicând ușor glasul.

Gina nu a tresărit. S-a ridicat în șezut și a fixat-o pe Andra.

– Sir Arthur Conan Doyle a căutat toată viața să vadă zânele, le-a văzut, știi asta?

Andra s-a așezat lângă ea și a prins-o de mână, spre disperarea doctorului. Se documentase și ea. Știa ce vrea Gina să audă.

– Da, a spus Andra. Le-a văzut, fotografiate în cuibul lor de frunze dintr-un tufiș, într-un sat din nordul Angliei.

– Erau și gnomi și spiriduși, continuă Gina încântată, doar că erau poze false. Dar el nu s-a lăsat și a tot investigat pentru a dovedi că există cu adevărat.

– Și-a dorit ca totul să fie real, a intrat din nou Andra în joc. Și, cine știe, poate chiar e. Gândește-te câte lucruri nu cunoaștem pe lumea asta. Multe sunt reale doar că noi nu le percepem, niciodată nu iese fum fără foc, nu?

– Doamnelor, a intervenit doctorul, aș dori să discut cu Gina despre ziua de azi.

Femeia s-a întristat brusc. Părul ei roșu, și așa răvășit, i-a căzut pe frunte acoperindu-i ochii. A început să-și miște mâinile haotic. Mama ei spunea că s-a născut neliniștită. Tot timpul dădea din mâini și din picioare părând că umple întreg spațiul disponibil dintr-o încăpere. Andra știa că acum nu o mai putea liniști. Simion îi făcea rău. Doar când îi auzea glasul se enerva. Nu era vina ei, ajunsese așa din cauza

mamei. Trebuia să treacă într-un fel peste asta, să învețe să trăiască singură, fără părinți. Doar că ajunsese la treizeci și opt de ani și nu știa cum e să stea pe propriile picioare.

– Am citit, am cântat la pian și am fost în parc, a spus femeia cu răceală.

– Ce ai cântat?

– Canon-ul lui Johann Pachelbel, a răspuns fără nicio ezitare, făcându-l pe doctorul Simion să rămână cu gura căscată.

– De ce tocmai asta? Ce s-a întâmplat cu Wagner?

Ea a privit spre Andra, o calma, o făcea să se simtă umană. A răspuns asemeni unei fetițe răsfățate, plictisită de întrebările fără sens.

– Wagner a fost în pauză.

Simion ar fi oftat dacă și-ar fi permis să-și arate slăbiciunile în fața pacienților. Nu știa să fie blând sau să aibă răbdare. Andra se întreba adesea cum reușise să aibă un portofoliu atât de vast la o vârstă atât de fragedă pentru genul acesta de meserie.

Andra i-a zâmbit Ginei, încurajând-o să continue, să nu-i acorde prea multă atenție doctorului. Nu făcea bine, știa. Dar altfel ar fi pierdut-o.

– Vrei să-mi mai povestești ceva despre crima pe care susții că ai comis-o?

Gina a smucit din cap, dar tot a vorbit.

– A ucis zânele, trebuia să moară.

Era aproape mereu la fel. Nu spunea decât că insul pe care l-a ucis a fost criminal la rândul său. Merita. Doar că nu exista nicio dovadă a crimei.

Doctorul Simion încercă să mimeze înțelegerea și blândețea.

– Gina, nu există nicio dovadă că ar fi murit cineva.

Ea a zâmbit, dar mâinile încă i se mișcau în toate direcțiile.

– Gnomii au făcut totul. Nu a rămas nicio urmă. Am recunoscut, de ce nu mă lăsați în pace?

– Așa ar fi corect, a intervenit Andra. Își ispășește deja pedeapsa.

Gina i-a fost recunoscătoare, dar doctorul i-a aruncat o privire ucigătoare. Însă asta nu l-a oprit.

– Gina, poliția dorește să discute cu tine.

– Gibon a vorbit deja cu mine.

Simion ar fi oftat din nou, dar s-a abținut.

– Gibon e un fost criminalist, acum paznic al secției de psihiatrie, nu e autorizat să facă o anchetă.

Gina a ridicat nepăsătoare din umeri.

– Bine, o să vorbesc cu poliția.